

Karl Arne Blom

NÖDVÄNDIGT ONT

Karl Arne Blom

NÖDVÄNDIGT ONT

 SAGA
EGAMONT

Karl Arne Blom

NÖDVÄNDIGT ONT

KRIMINALROMAN

SAGA EGMONT

Nödvändigt ont

Copyright © 1980, 2017 Karl Arne Blom og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706190

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Den här boken tillägnas
Loren Singer; en stor författare,
men viktigare än så: en stor vän

De personer som förekommer i den här boken är inte tecknade efter några människor i verkligheten. Beträffande staden Himmelsholm har en småländsk småstad stått modell såsom geografisk utgångspunkt. De händelser som beskrivs är inte byggda på något som verkligen inträffat. Som alltid står jag i tacksamhetsskuld till personer, som delat med sig av sina fackkunskaper, haft synpunkter samt varit behjälpliga med materialanskaffning i samband med bakgrundsstudier som är så intressanta och så nödvändiga. Jag vill framför allt tacka länsåklagare Klas Lithner.

Författaren

Död – 1

Rättssalen går i brunt. Golvet är mörkbrunt och nött, taket en nyans ljusare brunt och väggarnas tapeter, som då de sattes upp nya framtonade som diskret mörkgulaktiga, har tiden färgat om till något halvsjaskigt smutsbrunt. Panelen på den nedre delen av väggarna är brun, förefaller sträva mot svart.

Brunt är det ofrånkomligen förhärskande intrycket.

Bänkar, bord och stolar är uniformt bruna.

Den tjocka lagboken, som ligger till vänster om rättens ordförande, har bruna pärmar. Det har också Bibeln på bordet vid vilket vittnena har sin plats.

Rättens ordförande är klädd i en brun kostym, som är så svagt rutmönstrad att man på lite avstånd inte upptäcker det svarta i mönstret.

Två av nämndemännen har bruna kavajer; den ene ljusbrun sådan till svarta byxor, den andre bär en kostym som är mycket mörkt brun.

Den ena av de båda kvinnorna i nämnden har brun kjol och hennes hår är kastanjebrunt.

Åklagaren har en brun gammaldags portfölj med två knäppen. Portföljen ligger framför honom på bordet, längst ut på kanten där den legat troget varje dag under rättsförhandlingarna. Hans kostym är mörkbrun, hans

skjorta kritvit. Ena kragsnibben sticker rakt ut. Slipsen är mörkblå och mönstrad med diskreta små vita prickar.

Försvarsadvokaten bär denna dag en svart manchesterkostym och mörkbruna skor. Klädmässigt är han en varannandagsmänniska. Han har alternerat med en schackrutmönstrad kavaj i brunt och mörkblå byxor.

Till vänster om honom sitter den åtalade kvinnan.

Hon är klädd i svart byxdress.

Hon står åtalad för mord.

Det är en dimtung och kulen eftermiddag i gränslandet mellan eftervinter och förvår och rätten ska snart meddela sitt avgörande.

Det är fredagseftermiddag.

Rättegången inleddes på måndagen och har alltså pågått i fem dagar.

Rättegången har hållits inför lyckta dörrar.

Det har varit en besvärlig vecka för pressen. Åklagaren och försvarsadvokaten har från början varit överens om återhållsamhet i sina uttalanden till massmedia.

Dagbladet har dock inom vissa gränser försetts med uppgifter av tingshusets vaktmästare, som för behjälplighet i sådana här sammanhang får ekonomisk ersättning genom en speciellt överenskommen konstruktion. Han lämnar fakturor på fotostatkopior (han aldrig tagit) av offentliga handlingar i samband med mål. Dessutom har han en gratisprenumeration.

Rättens ordförande harklar sig och höjer blicken.

Den åtalade kvinnan korsar benen och knäpper händerna.

Det är rättens avgörande som ska meddelas. Dom kommer att meddelas senare. Försvarsadvokaten menar att det finns anledning hysa förhoppningar om en

förhållandevis mild dom, eftersom rätten rimligen måste ta hänsyn till vissa omständigheter, som delvis kan tolkas som förmildrande.

Redan under förundersökningen erkände sig kvinnan skyldig till mordet på Nils Otto Teodorsson, född den tredje mars 1943 och död den förste januari 1980.

Kärlek - 1

Det luktade dammigt, gammal rök, parfym och instängdhet. Väggarna var röda i en lyster som antagligen skulle skapa ett intryck av intimitet. Men nyansen var så gräll att det stack i ögonen.

Han tände en cigarrett, korsade benen och lutade sig lite mer bakåt på stolen. Det var svårt att hitta ett bekvämt sätt att sitta på.

Filmduken var lappad på ett par ställen. Han såg mot den. Bakom honom fanns projektorn i ett garderobsutrymme. Ett decimeterstort hål hade gjorts i väggen. Han kunde höra hur flickan var sysselsatt med spolarna där inne.

I den dämpade belysningen kunde han inte avgöra vad för färg mattan hade. Den såg i alla fall rejält sliten ut. Dussinet stolar såg samtliga ut att vara lika obekväma som den han satt på.

Han såg sig om efter ett askfat, kunde inte upptäcka något, askade på golvet.

Han hostade till.

Det var inte menat som en uppmanande hostning, men måste ha låtit så.

- Lugn bara, sa flickan. Det är snart klart. Strax så. Men det vet du väl ... den som väntar på nåt gott ...

Han hade på tungan att förklara att han då rakt inte hade någon brådska, men kände på sig att det kanske skulle låta löjligt.

- Finns här inget askfat?

- Du kan fimpa på golvet. Det gör alla andra.

Hennes röst var en förunderlig blandning av hård likgiltighet och mänsklig värme.

Han blev plötsligt medveten om att hon stod alldeles bakom honom. Han vred på huvudet, såg på henne.

Hon bar en genomskinlig, mycket tunn blus. Ändarna var hopknutna till en liten rosett under de ganska små brösten, som såg ungflicksfasta ut. Hon hade någon sorts shorts på sig; lika blanka till färgen som de röda väggarna skrek grälla. Shortsen såg ut som ett par gymnastikbyxor av satäng. Hon hade svarta strumpbyxor och högklackade svarta skor.

Hennes hår var långt, blont och luftigt. Ansiktet var lätt fylligt, läpparna hårdrott målade och ögonskuggan kraftig. Hon log ett mekaniskt leende.

- Då skulle det vara klart, sa hon. Nåt du vill ha innan vi sätter igång?

Han såg frågande ut.

- En öl, eller så ...

- Ja tack. Gärna en öl till.

- Okej. Om du vill ...

Hon hejdade sig och vände sig om till hälften.

- Om du vill kan jag sitta här och titta på filmen tillsammans med dej.

Han nickade.

Hon fortsatte ut.

Han trampade ut cigarretten och tände en ny.

Så släcktes takbelysningen. Nu brann bara två svaga lampor på ena väggen. Projektorljudet började surra högt. Han fick en liten flaska lättöl utan glas. Hon satte sig bredvid honom och när hon gled ner på stolen åstadkom strumporna, eller om det kanske var shortsens, ett sprakande ljud mot stolen.

Han såg mot filmduken. Det flimrade på den. Så syntes siffror. Nio, åtta, sju, sex, fem, fyra, tre. Med ens upphörde nedräkningen och en kvinna syntes öppna en dörr, stiga ut i en korridor och stänga dörren efter sig.

Filmen var kornig och något var galet med ljudet. Det hördes klackklapper då hon drog igen dörren och medan hon gick längs korridoren hördes ljudet av en hiss.

– Det är en rätt gammal kopia, sa flickan.

Hon la handen på hans lår och det fick honom att rycka till. Han svalde.

– Skräms jag?

– Nej då.

– Jag kan sitta här och titta på filmen tillsammans med dej så länge det inte dyker upp nån annan kund. Men så här dags på dan brukar det inte komma så många. Vill du det?

– Öööh ... va?

– Att jag gör det skönt för dig medan du tittar?

Han log till.

Han såg mot filmduken.

Kvinnan i filmen väntade på hissen.

Flickan bredvid började stryka honom över låret.

Hon lutade sig närmare honom. Han kände hennes andedräkt tätt mot sitt öra och fick för sig att hon alldeles strax skulle kyssa honom bakom örat. Det kändes varmt när

hon andades så där nära och han kunde märka hennes parfym, som var lite söt.

Kvinnan i filmen steg in i hissen och åkte ned.

Hon la handen på hans mage, fortsatte med fingrarna in under skjortan och började stryka med en fingertopp alldeles vid byxlinningen. Det brände till mot hans fingrar och han släppte cigaretten.

- Jävlar, ropade han till.

Han blåste på fingrarna, slickade på dem, viftade med handen.

- Hur gick det? Brände du dej illa?

- Nej. Det var nog inte så farligt.

Han tömde ölflaskan och satte den på stolen bredvid sig.

Hon tog hans hand och blåste på fingrarna där han bränt sig.

- Det dröjer lite innan det så att säja kommer igång, sa hon, men sen händer det mycket på en gång.

- Jaha du.

Nu var hennes fingrar där igen, plockade med livremmens spänne, drog ner gylfen. Han spände kroppen.

- Du har inte varit här förut, va?

- Nej.

- Ja, jag vet ju inte vad du har för erfarenhet av sexklubbar, men bara så att du ska veta det, så får vi som jobbar här inte umgås, intimt alltså, med kunderna. Vi är noga påpassade av polisen och om det kommer fram nåt om att vi skulle det är dom över oss som hökar. Jag får egentligen inte göra så här.

Hon försvann med handen innanför gylfen, letade efter hans penis och hittade den utan svårighet.

- Men eftersom vi är ensamma och du verkar vara så trevlig, så ...

Kvinnan i filmen skulle precis till att stiga ut ur hissen. Hon hade öppnat dörren. Då blev hon bryskt inknuffad av en man, som genast gick till angrepp. Han försökte trycka henne mot sig och kyssa henne samtidigt som han började slita i hennes blus.

- ... kan jag göra det med munnen. Det kostar tvåhundra.

- Va?

- Tvåhundra om du vill ha det franskt. Hundra om du vill att jag ska göra det med handen.

Han vred lite på sig. Hon började föra handen fram och tillbaka och han kände en värmeilning i underkroppen.

Kvinnan i filmen satte handflatorna mot hans bröst och försökte skjuta honom ifrån sig. Snart hade han blusen i sin hand och slet av hennes behå. Hon hade stora bröst, som formligen välldes fram då de nu fick full frihet.

- Men du får lova att du inte säger nåt till nån ... om jag nu gör det riktigt skönt för dej.

- Jag vet inte, sa han.

Och tänkte: hundra spänn.

- Du kanske tycker det är dyrt. Okej, sjuttiofem för att runka då.

- Nja ...

Hon var inte riktigt redo att ge upp än.

Hon tog med fingertopparna om hans yttersta spets och masserade mjukt och han kunde knappt sitta still.

Nu var hissen uppe. Kvinnans handflator mot den attackerande mannens bröst blev följsamma händer som långsamt, men smeksamt närmade sig hans nacke. Hon slog armarna om hans hals och så möttes de i en kyss medan han drog kjolen av henne.

- Femtio, sa hon med sin ljusa röst. Billigare kan jag inte göra det.

- Jag tror inte det.

- Okej.

Hon reste sig tvärt och lämnade honom. Han kände sig dum då han ordnade sin klädsel. Kunde känna fientligheten, föraktet, som strömmade från henne.

När han kommit dit och betalt entré för att se på film hade hon lett vänligt. Blinkat och talat med len röst.

Nu blev kvinnan i filmen befriad från trosorna genom ett enda ryck av mannen. Hon började fumla med hans läderkläder, knäppte upp knappar, drog i dragkedjorna. Hon stönade. Hennes läppar rörde sig. När mannen svarade kom hennes röst.

- Let's go into my flat.

Hon öppnade hissdörren, såg längs korridoren för att undersöka om kusten var klar. Plötsligt slet hon sig lös och började springa mot trapphuset. Han hann snart ifatt henne och slog henne medvetlös. Han började dra henne mot lägenhetsdörren. Det sprakade till i högtalaren och så hördes en röst.

- I'm the housedick. What are you up to? Trying to rape her?

Så syntes mannen med revolver i handen. Den attackerande höjde händerna. Nu låg ljudet före bilden.

- I'm not up to anything.

- Let's step into her flat and find out what's going on.

De bar in kvinnan, såg på varandra, nickade, log och tog av sig byxorna. De manövrerade henne så att båda kom åt. Så följde vad som måste rubriceras som gruppvåldtäkt. De två turades om att använda sig av kvinnans slida, analöppning och mun. Medan de var igång vaknade hon upp och började stöna och vrida sig. Det såg vällustigt ut.

Han stack ett finger i mungipan och bet lätt; kände sig samtidigt både äcklad och upphetsad; ångrade lite att han inte i alla fall gett henne femtio. Han hade kanske kunnat få henne att göra det med munnen för hundrafemtio om han bara prutat lite.

De två i filmen avslutade det hela med att ejakulera i kvinnans ansikte. Hon såg ut att njuta av det.

- You're under arrest for rape. Come with me.

Mannen som förklarat sig vara husdetektiv drog på sig sina byxor och grep snabbt sitt tjänstevapen och riktade det mot mannen som överfallit kvinnan i hissen. På vägen ut vände de sig om i dörren och såg på kvinnan, som låg på golvet. De log mot henne, nickade. Närbild på kvinnans ansikte. Hon log mot dem.

- I'll take care of this bastard, kid.

Hon slickade sig om munnen, så stängdes dörren och kvinnan sträckte stort på sig och såg mycket nöjd och tillfredsställd ut. Rummet uppfylldes av ljudet av filmen som smattrade när remsan gått av spolen.

Han reste sig häftigt, tog sin ytterrock och gick.

Flickan satt vid ett bord, rökte och tuggade tugggummi. Hon höjde inte blicken för att se på honom.

Han steg ut på trottoaren. Där drog han på sig överrocken.

Han tänkte: femtio spänn för den skitfilmen. Det var det inte värt.

Han tände en cigarrett med lätt darrande hand. Han började gå mot frisersalongen. Han hette Nils Otto Teodorsson.

Kärlek - 2

Telefonen ringde. Hon såg upp från skrivmaskinen, hejdade fingrarna, lät en signal till gå fram. Så grep hon luren.

- Familjeredaktionen, Margareta Alm.

- Ja, goddag. Det är så att min man fyller femtio i nästa vecka och nu vill han inte att det ska stå nåt om det i tidningen.

- Nähä. Och hur var namnet?

- Mildred Rehn.

- Vad heter han då?

- Jaså, var det hans namn ... javisst ja, så dum jag är. Han heter Gunnar. Gunnar Rehn.

- Jaha. Och bor ni här i stan?

- Ja.

- Femtio år, sa ni. Vilket datum?

- Den tjugoförste november.

- Det är på onsdag, det, sa hon och såg på sin bordskalender. Nu är det så att vi brukar skicka ut ett formulär inför födelsedagar. Har er make inte fått det?

- Vad då för formulär?

- Ja, ett papper. Där får man fylla i dom uppgifter som man vill ha införda om det är så att man vill ha nåt i tidningen om sin födelsedag.

- Men han vill inte att det ska stå nåt.

- Nej, men där finns också en ruta man kryssar i om man vill att det inte ska stå nåt.

- Jaså, men nej, nåt sånt papper har jag då inte sett till. Och det har han säkert inte heller. Men går det inte att ordna så här på telefon?

- Vi kan väl göra så att jag får adressen, så ska jag skicka ett formulär idag. Så får er make kryssa i rutan, skriva under det och skicka tillbaka det.

- Men ...

- Det medföljer portofritt svarskuvert.

- Ja, men går det inte att ordna över telefonen?

- Vi måste följa bestämmelserna. Det krävs att vi ska ha sånt här skriftligt från den det berör.

- Jaha.

- Så om jag får fullständig adress så ska jag skicka iväg det.

Hon skrev adressen direkt på ett kuvert, tog ett formulär och ett kuvert med betalt svarsporto ur ena skrivbordslådan, stoppade ner i det stora bruna kuvertet, klistrade ihop det och la det i boxen för avgående post.

Hon vände sig åter mot skrivmaskinen och kontrollerade hur långt hon hunnit.

En gång hade någon ringt och meddelat att en person inte ville ha något nämnt i tidningen om sin födelsedag. Den som ringde var en kvinna, som utgav sig för att vara hustru. Samma dag som notisen borde ha varit införd ringde födelsedagsföremålet och var rasande över att det inte stod något om hans sextioårsdag. Han kunde inte begripa vad det var för dumheter att hans hustru skulle ha ringt och sagt att han ville att hans födelsedag skulle passera obemärkt. Hon stod bredvid medan han ringde, han frågade henne; hon förnekade att hon ringt och sagt

något sådant. Han var mycket uppbragt. Han blev än argare då tidningen erbjöd sig att nästa dag införa en notis. *Vad har jag för nytta av det då? Folk måste ju få lite tid på sej att förbereda uppvaktningen!*

Margareta hade undrat om det möjligen kunde vara en dambekant med ett horn i sidan till honom som velat jäklas. Eller om det trots allt var hustrun. Som kanske ville jäklas. Eller inte ville eller orkade hålla i trådarna för ett födelsedagskalas.

Men därom hade hon ju inte sagt något till mannen, utan nöjt sig med att beklaga det inträffade och försökt förklara att tidningen inte var skuld till det.

Ett par andra liknande fall hade till slut lett till att tidningsledningen beslutat sig för att införa en rutin, som gjorde att tidningen hade ryggen fri. Nu måste allt ske skriftligt.

Margareta arbetade på Dagbladets huvudredaktion. Och pendlade mellan hemmet i Himmelsholm och arbetet i grannstaden. Det hade hon gjort i många år.

Hon var nöjd med sitt arbete, trivdes med det rutinmässiga som inte enbart var något tråkigt utan som även i sin mekaniskhet gav henne en trygghet.

Hon hade hand om två avdelningar - dels den sida som ägnades åt att meddela födslar, förlovningar, trolovningar, giftermål, någon enstaka gång skilsmässor, födelsedagar och dödsfall i annonsform eller notisformat; dels den så kallade hem- och familjesidan som innehöll material om allt från nya modenycker och frisyrier till saftning och recept på julskinka. Det spektrum som rymdes mellan dessa kategorier omfattade sådana ämnen som amning, nya rön om barnuppfostran, skolfrågor, olika typer av försäkringar, möblering av hem, villabyggande, ungdomsproblem,

tätning av fönster och andra energibesparande åtgärder, faran med att solbada för våldsamt, semesterresor, samlevnad. Och åtskilligt mycket mer.

Tisdagar, torsdagar och lördagar var brevspalten *Tillsammans* införd. Där trycktes läsarbrev, vari människor torgförde sina samlevnadsproblem eller delade med sig av sin samlevnadsglädje, ställde frågor och ville få råd och vägledning – samt fick svar av Margareta, som la ner mycket arbete på att svara så uttömmande, så genomtänkt och så meningsfullt som möjligt. Ofta hade hon kontakt med psykologer, gynekologer, personer inom socialtjänsten och präster för att svaren skulle bli till så stor tröst, vägledning, hjälp, nytta och glädje som möjligt.

Hem- och familjesidan kallades på redaktionen allmänt för damsidan.

Ibland skrev manliga arbetskamrater brev till spalten *Tillsammans* och i breven frågade de de mest enfaldiga saker eller tiggde om hjälp för att komma tillrätta med sexuella problem av de mest obegripliga och perversa slag.

Margareta hade relativt snabbt lärt sig skilja agnarna från vetet; i början hade ett par av de där breven, två som föreföll innehålla uppriktiga frågeställningar, slunkit med.

Hennes svar på frågan om vad en hustru skulle ta sig till med en sängvätande femtiofemårig make och på spørsmålet om det kunde anses som normalt att ha samlag fem gånger om dagen hade väckt ganska stor munterhet bland arbetskamraterna, som av brevskrivarna informerats om skriftstället.

Just nu var Margareta sysselsatt med att skriva en tre artiklar lång serie om prostitution i det moderna samhället. Det var artikel nummer två hon arbetade med.

Den första hade mottagits med intresse av delar av den reflekterande läsekretsen och skapat viss debatt i form av insändare. Redaktionschefen hade först inte velat se en insändardebatt i tidningen, som av tradition och hävd hölls för att vara ett vitalt religiöst språkrör.

Men den extremt gudsfromma inriktning som avspeglats även i nyhetsrapporteringen hade gradvis frångåtts under de senaste två decennierna – var mest ett barn av trettio- och fyrtio- och femtiotalet då tongivande ägarhänder styrde; då något så flärdfullt och hart när syndigt som film och dans var bannlyst från sidorna.

Dagbladet var numera en genomsnittlig, normalt modern svensk landsortstidning utan betydelse utanför det inte precis gigantiska spridningsområdet.

Det var en del människor – både arbetskolleger som inte såg Dagbladet som något slutmål i yrkeskarriären och vänner i läsekretsen – som talade om för henne att hon redan var mogen att söka sig till en större tidning, en dagligtidning med riksspridning. Där hon skulle bli uppmärksammas efter förtjänst.

Men hon var nöjd med sitt arbete som det var.

Som hon ibland förklarade: det viktiga uträttas inte genom vrålande löpsedlar och skrikande rubriker och på grund av bildbylines, som skapar större intresse för skribenten än för saken. Det man kan och vill uträtta det gör man på den nivå där man tror sig kunna, kanske vet med sig kunna uträtta nåt och utan att dessutom ta tillfället i akt att basunera ut hur bra man själv är.

Som hon ibland fått höra: du tror visst du är nåt slags samarit, va? Dagbladets hjärtesamarit. Skriv om era mensproblem och klimakteriebekymmer till Tant Margareta så får ni garanterad hjälp.

Som hon då brukade svara: jag tycker du ska hålla käften.

Hennes ambition med artikelserien om prostitutionen var att lite få grepp om och till läsarna förmedla vetskap om dess roll i den genomsnittliga svenska småstaden.

En del äldre läsare hade ringt eller skrivit och klagat över att tidningen besudlade sina sidor med dylikt. Men reaktionerna hade varit övervägande positiva efter den första artikeln.

Den hade handlat om ensamhet, sexualitet, fantasier, drömmar och krass verklighet. Den andra skulle ta upp samhällsstrukturens skuld till prostitution och ställa prostitutionen i relation till jämlikhetssträvandena.

Hon hade fått fram bra material.

En före detta växeltelefonist hade förklarat att hon nu tjänade åtskilliga gånger mer än hon någonsin skulle ha kunnat drömma om att tjäna som anställd någonstans.

Som hon sagt: så länge vi kvinnor inte har rätt till samma villkor och möjligheter och lön ... ja, jag menar alltså att det är samhället med den här låglöneprincipen för oss kvinnor som ju driver kvinnor att prostituera sej. Det är bättre betalt. Det är snabbare pengar. Det jävliga är bara att karlarna tror att vi trivs med det när dom säger att »ja, ska man tjäna pengar kan man ju lika gärna njuta av det på köpet».

Kärlek - 3

Club Amor hade varit inhyst i ett åldersätet hus på Nygatan. Då huset tömdes på hyresgäster inför den förestående rivningen hade ägaren till sexklubben flyttat verksamheten till ett rivningsmoget hus på Köpmansgatan nära korsningen till Storgatan. Dessutom hade klubben bytt namn till Club Amorös.

Nils Teodorsson var irriterad över att erektionen envisades med att inte vilja släppa. Han ångrade mer och mer att han inte lagt ut åtminstone en femtiolapp till.

Men det var så dags nu.

Det var kyligt i luften och blåsig. Det var den sextonde november och det hade redan hunnit snöa ett par oktobernätter i Himmelsholm. Inte någon snö som legat kvar, utan som smält och slaskat på morgon och förmiddag. Men dock en föraning om att invånarna nog kunde förvänta sig en ny och sträng vinter inom en inte alltför avlägsen framtid.

Han fortsatte fram till Ragnarssons frisersalong vid Stortorget, där fem kunder ville få håret ansat och kortat inför veckoslutet. Tre satt i frisörstolarna och betjänades av dels Ragnarsson själv, som varit i branschen i snart femtio år, dels hans båda frisörbiträden.